

Chương 11

Cuốn Sách Vận Mệnh

Họ ăn tối trên tầng thượng của khách sạn Thời Quang.

Phong Bính Thần gọi món sườn nướng – món ngon nhất của bếp trưởng – rồi nói với Thuần Khiết: “Em không phiền nếu anh đi một lát chứ?”.

“Vào nhà vệ sinh à?”.

“Về phòng thay quần áo, nhân tiện lấy chút tiền mặt, tránh để đến lúc không có tiền trả...”.

“Ở đây có thể quẹt thẻ”.

“Lát nữa ăn xong chúng ta đi xem phim...”.

“Xem phim?”. Thuần Khiết sững người: “Anh vừa mới nghĩ ra à?”.

“Em không muốn sao?”. Phong Bính Thần hỏi lại.

Thuần Khiết mỉm cười và nói: “Em chỉ thấy lạ thôi, nhà anh có máy chiếu phim, vì sao phải ra ngoài xem chứ?”.

Phong Bính Thần mỉm cười: “Không khí không giống mà. Anh có thể mang thiết bị ở rạp chiếu phim về nhà nhưng anh không thể để khán giả đến nhà anh xem phim. Thiết bị nào cũng tốt, chỉ là thiếu chút hơi người”.

Thuần Khiết gật đầu và nói: “VẬY anh đi đi”.

“Anh quay lại ngay”.

Phong Bính Thần đứng dậy, hôn lên trán cô rồi đi xuống dưới.

Thuần Khiết ngắm nhìn xung quanh. Những đôi nam nữ có mặt ở đó đều ăn mặc sang trọng, nói chuyện nhẹ nhàng, đều là những người lịch sự, nho nhã. Sau đó cô quay sang nhìn cảnh đêm bên ngoài, bầu trời sao lung linh, rực rỡ, cảm giác như “Nghị thị Ngân Hà lạc cửu thiên⁽¹⁾”.

Đột nhiên sau lưng có giọng nói lạnh lạnh: “Chân Thuần Khiết, thì ra là cô?”.

Dưới sàn trải thảm dày, Thuần Khiết không nghe thấy tiếng bước chân, bất thành linh bị gọi như vậy nên có chút ngạc nhiên. Ngoảnh đầu nhìn thì thấy Ôn Đế. Cô ta kiêu ngạo vênh mặt nói: “Chỗ này không phải ai cũng có thể đến được đâu. Lần này cô lại lừa anh chàng nào vậy?”.

Thuần Khiết không thèm nói gì, lập tức giơ tay gọi phục vụ bên cạnh: “Tôi không quen cô gái này, anh đừng để cô ta làm phiền tôi”.

Ôn Đế nghe vậy đột nhiên biến sắc.

Phục vụ nói: “Thưa cô, xin cô đừng...”.

Ôn Đế lập tức ngắt lời anh ta: “Tôi cũng đến đây ăn”.

“Xin hỏi cô đã đặt trước chưa?”.

“Anh mới đến đúng không, ngay cả kiến thức cơ bản cũng không biết?”. Ôn Đế lạnh lùng nói: “Muốn ăn ở đây phải đặt trước. Tôi đã có thể vào được, dĩ nhiên là đã đặt trước rồi”.

Phục vụ hỏi như vậy chẳng qua chỉ là lịch sự mời cô ta về chỗ của mình, hoàn toàn không phải hỏi thật. Nhưng không ngờ cô ta lại nói một tràng như vậy nên có chút dở khóc dở cười.

Đúng lúc ấy Phong Bính Thần quay lại. Anh nhìn Ôn Đế với ánh mắt kinh ngạc. Sự thô lỗ và vô lễ của cô ta đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc với anh. Đời này, người mà anh không muốn gặp lúc ăn cơm nhất chính là cô ta.

Ôn Đế vừa nhìn thấy anh là biết Thuần Khiết “lừa” được ai. Đây chính là điều khiến cô ta tức nhất. Sau khi bị Trác Việt bỏ rơi, Thuần Khiết đã câu được một người đàn ông, hơn nữa mọi mặt đều rất xuất sắc. Rốt cuộc là dựa vào cái gì chứ? Cô ta không thể hiểu được, cũng không phục, ngọn lửa đố kỵ rùng rục trong lòng. Nào ngờ Phong Bính Thần bỗng nhiên mỉm cười với cô ta, lịch sự hỏi: “Thưa cô, xin hỏi cô có danh thiếp không?”.

Ôn Đế không khỏi sửng người, không biết anh có ý gì.

Thuần Khiết cũng sửng người.

Ôn Đế chần chừ một lúc nhưng vẫn lấy danh thiếp đưa cho anh.

Phong Bính Thần đưa tay cầm, không nhìn mà chỉ nói cảm ơn. Mặt Ôn Đế đỏ bừng. Cô ta không khách khí với phụ nữ nhưng khi gặp những anh chàng điển trai thì lại tỏ ra vô cùng dịu dàng. Cô ta cho rằng Phong Bính Thần xin danh thiếp của mình trước mặt Thuần Khiết là sự sỉ nhục đối với Thuần Khiết. Điều này khiến cô ta cảm thấy rất vui.

Lúc ấy, món sườn nướng mà họ gọi được mang tới.

Phục vụ lại một lần nữa mời Ôn Đế về chỗ của mình.

Nhờ Phong Bính Thần mà ngọn lửa tức giận trong lòng Ôn Đế đã giảm xuống, cô ta ngoan ngoãn quay về chỗ của mình.

Đợi phục vụ bày thức ăn, rót rượu xong, Phong Bính Thần mới nói: “Đi gọi giám đốc lại đây”. Một lúc sau, giám đốc rảo bước đi tới, cung kính nói: “Anh có gì dặn dò ạ?”.

Phong Bính Thần đưa danh thiếp của Ôn Đế cho anh ta rồi nói: “Tôi không muốn nhìn thấy cô ta ở đây”.

Giám đốc cầm danh thiếp, gạt đầu và nói: “Tôi hiểu rồi”.

Thuần Khiết sửng người, không kìm được bật cười. Đồng thời cũng thấy kì lạ. Vị giám đốc đó cung kính, lễ phép với anh, coi lời anh nói như lời sếp nói. Anh ở trong căn phòng sang trọng của khách sạn, lại coi xe của Phương Quân Hạo như xe của mình, có lẽ không chỉ đơn giản là bạn bè, chắc chắn còn có quan hệ sâu xa hơn.

“Anh nhất định không được đắc tội khách hàng lớn! Người ta là thiên kim tiểu thư của bách hóa Hùng Thịnh, người đẹp nổi tiếng thành phố, có bối cảnh, có lai lịch...”.

“Bách hóa Hùng Thịnh? Anh chưa nghe bao giờ. Anh mới là người thật sự có bối cảnh, có lai lịch. Nếu em thông minh thì phải nhanh chóng bám lấy cái cây to này làm chỗ dựa. Như thế thì em sẽ hơn cô ta gấp trăm lần”.

Thuần Khiết nghe mà bật cười.

Phong Bính Thần nho nhã uống một ngụm rượu rồi ngược mắt nhìn cô: “Rốt cuộc em và cô ta có vướng mắc gì?”.

Thuần Khiết bĩu môi, không nói.

Phong Bính Thần suy đoán: “Là vướng mắc trong công việc sao? Em nghĩ việc là vì cô ta?”.

Quả thực Thuần Khiết không biết phải trả lời anh như thế nào, chỉ nói: “Vướng mắc giữa bọn em không phải vì công việc”.

Phong Bính Thần không hài lòng với thái độ của cô, cau mày lườm cô: “Em không tin anh?”.

Thuần Khiết thở dài rồi nói: “Chỉ là em thấy chuyện này quá xấu hổ, ngại không muốn nói”.

“Em nói thế khiến anh càng tò mò hơn”.

Thuần Khiết lại thở dài rồi nói: “Cô ta chính là người châm ngòi khiến em và bạn trai cũ chia tay”.

Điều này quả thực nằm ngoài dự đoán của Phong Bính Thần.

“Bạn trai cũ của em và đồng nghiệp của em lãng nhãng với nhau...”.

“Họ quen nhau trước, sau đó cô ta mới trở thành đồng nghiệp của em”.

Phong Bính Thần hiểu ra vấn đề, im lặng một lúc, bỗng nhiên bỏ dao đĩa xuống và nói: “Thế là em xin nghỉ việc?”.

Thuần Khiết không ngờ anh lại nói như thế, cũng dừng lại nhìn anh: “Thế anh cho rằng em nên làm thế nào?”.

“Anh nghĩ em là một người rất kiên cường, nhất định sẽ kiên trì đến cùng”.

“Ha ha”. Thuần Khiết mỉm cười chế nhạo: “Chuyện tình cảm, chỉ một mình em thì cũng không kiên trì được...”.

“Em không buồn sao?”.

“Buồn chứ. Vì thế mỗi lần em đều giảm sự kì vọng đi một chút, đợi đến ngày nào đó chia tay thì nỗi buồn sẽ vơi đi rất nhiều...”.

Phong Bính Thần sửng người, bỗng chốc không biết nói gì.

Thuần Khiết nói tiếp: “Em là một người bi quan, ngoài phim ảnh, em vẫn chưa gặp môi tình nào đến chết cũng không xa rời. Con người ai cũng ích kỉ”.

“Anh cũng chưa gặp. Nhưng anh tin tình yêu có thể phá vỡ tất cả mọi trở ngại, gắn kết những người không cùng tuổi tác, không cùng chủng tộc, không cùng tầng lớp lại với nhau...”.

“Nhưng cuộc sống sau hôn nhân thường khiến họ xa nhau”.

Phong Bính Thần bị chặn họng, không kịp được lắc đầu nói: “Em đúng là một người bi quan”.

Thuần Khiết cười, nâng li rượu, nhấp một ngụm rồi nói: “Hồi em còn nhỏ, bố mẹ li hôn, bố em lấy trợ lí của ông. Hồi ấy ông mở một công ti nhỏ, hai người cùng làm việc với nhau rồi nảy sinh tình cảm. Em sống với họ mười năm. Em vô cùng cảm hận họ...”. Khi nói những lời này, cô vừa khẽ lắc lắc li rượu trên tay, vừa ngẩng đầu quan sát sắc mặt của Phong Bính Thần. Thấy vẻ mặt của anh rất nghiêm trọng, không kịp được bật cười.

Lần đầu tiên Phong Bính Thần nghe cô kể về gia đình của mình. Mặc dù giọng điệu có vẻ rất nhẹ nhàng, bình thản nhưng anh lại rất xúc động. Bây giờ thấy cô cười như vậy, anh lại không biết phải hiểu thế nào.

“Em đang đùa à?”

Thuần Khiết đặt li rượu xuống rồi nói: “Không. Em chỉ thấy vẻ mặt của anh quá nghiêm trọng. Em nói những điều này không phải là mong nhận được sự đồng cảm của anh. Những chuyện trong quá khứ em cũng nghĩ thoáng hơn rồi. Em nói với anh những chuyện này, là vì...”. Nói đến đây bỗng nhiên cô dừng lại. Bởi vì cô không biết vì sao lại nói với anh. Thậm chí cô chưa từng kể với Trác Việt. Thế nên cô quyết định bỏ qua vấn đề này, tự giải vây cho mình: “Vì sao em lại nói chuyện này với anh nhỉ? Đúng thật là, sao chúng ta lại nói đến chuyện này”.

Phong Bính Thần giải vây cho cô: “Ừ, tại anh nhiều chuyện quá”.

Thuần Khiết cũng nói theo: “Vậy thì chúng ta ăn thôi, lát nữa chẳng phải còn đi xem phim sao?”.

Phong Bính Thần gật đầu, cầm dao đĩa lên ăn tiếp.

Ăn được một nửa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng xì xào to nhỏ.

Hai người ngẩng đầu nhìn, thì ra là Tiêu Úc Sơn đi vào.

Khách sạn Thời Quang là tụ điểm của những người nổi tiếng. Khách hàng đều là những người nổi tiếng trong giới kinh tế, tài chính, giải trí, xuất hiện trên trang bìa tạp chí. Nhưng Tiêu Úc Sơn là ngôi sao hot nhất trong nước hiện nay nên vẫn là tâm điểm chú ý của mọi người. Đi cùng anh còn có hai người đàn ông: ông bầu Leon và Trác Việt.

Phục vụ đưa họ đến bàn của Ôn Đế.

Thuần Khiết khó mà kìm nén được trí tò mò, cứ nhìn họ chăm chăm. Điều này khiến Phong Bính Thần rất không hài lòng. Anh giơ tay gõ nhẹ xuống bàn: “Này, em muốn sang bàn đó ngồi sao?”.

Thuần Khiết lập tức ngồi ngay ngắn, cười nói: “Chỉ là em không hiểu sao họ lại đi cùng nhau?”.

“Sao không hỏi anh?”.

“Anh biết?”. Thuần Khiết ngạc nhiên, nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ. Nhưng Phong Bính Thần nghiêm túc gật đầu.

“Anh có đôi tai thần sao?”. Cô trêu chọc anh.

“Không”. Phong Bính Thần lắc đầu, cười và nói: “Nhưng anh hiểu ngôn ngữ của đôi môi...”.

“Anh còn biết cái này?”. Thuần Khiết tròn mắt nhìn anh.

“Dĩ nhiên”.

“Họ đang nói gì?”.

“Thế thì em phải hôn anh một cái”.

“Không phải chứ?”. Thuần Khiết chớp mắt nhưng không thấy anh có ý nói đùa, không kìm được cười nói: “Thế thì trẻ con quá đây”.

“Anh không bao giờ ép buộc người khác”. Anh nói rồi lại ăn tiếp. Quả thực Thuần Khiết rất tò mò, liền nói: “Bây giờ á?”.

“Có thể chờ một chút”.

“Thôi được, họ đang nói gì?”.

Phong Bính Thần đặt dao đĩa xuống rồi nói: “Anh ta muốn mời Tiêu Úc Sơn làm người đại diện, hình như là một mẫu giày thể thao...”.

Vốn dĩ Thuần Khiết không tin nhưng nghe câu nói này thì có vẻ không phải là giả. Cô ngạc nhiên hỏi tiếp: “Anh biết đọc môi thật sao?”.

Phong Bính Thần hăm hứ hai tiếng: “Nếu không tin, em có thể tự mình đi hỏi...”.

Thuần Khiết gió thổi chiều nào che chiều nấy, tươi cười nói: “Chỉ là em quá ngạc nhiên thôi. Xem ra trên người anh quả nhiên có rất nhiều khả năng đang chờ được khám phá. Mau nói cho em biết, anh còn biết làm gì nữa?”. Cô nhìn anh chăm chú, khuôn mặt toát lên vẻ đẹp mê hồn.

Phong Bính Thần rất thích vẻ mặt này của cô, liền nói: “Quả thực anh biết quá nhiều thứ, không thể nói hết được”.

“Anh theo ai học ngôn ngữ của đôi môi vậy?”.

“Gia sư. Hồi nhỏ anh đã từng đọc trong tiểu thuyết, cảm thấy rất thú vị nên bố mẹ đã tìm giáo viên cho anh...”.

Thuần Khiết nghe mà vô cùng ngưỡng mộ, xuýt xoa nói: “Làm người giàu thích thật đây”.

Phong Bính Thần sững người: “Thế là em rút ra được kết luận đó sao?”.

“Lẽ nào không phải sao?”.

“Em cũng thật là, vừa coi thường đồng tiền, lại vừa tôn sùng đồng tiền”.

Anh nói rất thẳng thắn nhưng Thuần Khiết không giận, tươi cười nói: “Em là người nghèo mà. Dĩ nhiên vừa yêu vừa hận đồng tiền”.

“Bình thường em tự trọng như vậy, sao bây giờ lại không biết xấu hổ thế”.

“Người nghèo đều như vậy, đâu phải chỉ một mình em?”.

Phong Bính Thần không làm gì được cô, lắc đầu mỉm cười: “Anh ăn no rồi, còn em?”.

Thuần Khiết nhìn đĩa của anh, vẫn còn một nửa thức ăn nên nói: “Thế mà đã no rồi?”.

Phong Bính Thần bực tức nói: “Bị em làm cho tức no rồi”.

Thuần Khiết không nói gì, cúi đầu ăn tiếp.

Lúc ấy, bỗng nhiên Tiêu Úc Sơn nhìn thấy họ.

Anh sững người một lúc, sau đó quay sang nói gì đó rồi bỏ khăn ăn xuống, đứng dậy đi về phía họ.

Phong Bính Thần nhìn thấy anh ta trước, gõ nhẹ vào đĩa thức ăn của Thuần Khiết: “Bây giờ là lúc em thực hiện lời hứa rồi”.

Thuần Khiết nuốt thức ăn rồi hỏi: “Lời hứa gì?”.

Anh nhếch mép, cười rất gian tà: “Hôn anh. Ngay lập tức”.

Thuần Khiết biết một người thích làm theo ý mình như anh chuyện gì cũng làm được, đành phải đặt dao đĩa xuống, lấy khăn lau miệng, nghiêng người hôn anh qua bàn ăn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Úc Sơn không kìm được dừng chân.

Trác Việt cũng nhìn thấy cảnh ấy. Anh ta không ngờ Thuần Khiết cũng có thể làm chuyện này trước mặt mọi người. Trước đây cô chưa bao giờ có những hành động thân mật ở nơi công cộng, nói cái gì mà ảnh hưởng không tốt, thì ra tất cả chỉ là nói dối. Trong lúc tức giận anh ta bất chợt đứng dậy, định đi tới chất vấn cô. Ôn Đế giơ chân đá anh ta, anh ta mới tỉnh ngộ rằng mình đã không còn tư cách gì để chất vấn cô nữa, bỗng chốc không khỏi sững sờ.

Tiêu Úc Sơn sững người một lúc nhưng vẫn đi về phía họ, khẽ ho hai tiếng rồi nói: “Làm phiền hai người một chút”.

Thuần Khiết nghe thấy giọng nói này, bỗng chốc toàn thân đông cứng, sau đó từ tai đến cổ đều đỏ bừng.

Phong Bính Thần buông cô ra, vẻ mặt vô cùng hài lòng, ngẩng đầu chào Tiêu Úc Sơn: “Hi!”.

Tiêu Úc Sơn không chút biểu cảm, chỉ nhìn Thuần Khiết và nói: “Không phiền nếu mình ngồi đây chứ?”.

Phong Bính Thần vẫn chưa nói gì, Thuần Khiết đã đỏ mặt nói: “Dĩ nhiên rồi, mời ngồi”.

Tiêu Úc Sơn ngồi xuống, không nói gì. Phong Bính Thần cũng không nói gì.

Ba người đều không nói gì, không khí vô cùng khó xử. Thuần Khiết đành phải phá vỡ sự im lặng: “Đạo này thế nào?”.

“Mệt sắp chết rồi...”.

“Sao cơ?”.

“Vì đóng một bộ phim dở ẹc mà ngày nào cũng phải tập trong phòng thể hình...”. Anh nói rồi quay sang nhìn Phong Bính Thần, giọng điệu vô cùng bất mãn.

Phong Bính Thần trêu chọc anh: “Trời nóng nực như thế này mà anh vẫn kiên trì tập luyện, đúng là yêu nghề”.

Tiêu Úc Sơn không bận tâm tới sự giễu cợt của Phong Bính Thần, nhìn Thuần Khiết và nói: “Mấy hôm trước thu dọn đồ đạc, tìm thấy vài bức ảnh cũ và lưu bút, thì ra tháng trước là sinh nhật cậu, sao không nói một tiếng?”.

Thuần Khiết cười nói: “Chẳng qua là già đi một tuổi, có gì đáng chúc mừng chứ?”.

Tiêu Úc Sơn cũng cười, bỗng nhiên nói với cô bằng giọng điệu vô cùng thân mật: “Cậu đúng là chẳng có lòng dạ chút nào, với người khác cũng thế, với bản thân mình cũng vậy. Mười năm rồi mà chẳng thay đổi gì hết”. Nói rồi đứng dậy đưa tay vuốt tóc cô: “Thôi, mình phải về chỗ đây. Cậu ăn tự nhiên nhé!”. Sau đó nhìn Phong Bính Thần với ánh mắt đầy thách thức rồi quay người bước đi.

Thuần Khiết bị hành động bất ngờ của anh làm cho “choáng váng” tới mức da đầu tê liệt. Phong Bính Thần tức đỏ mặt, chỉ có thể trút giận lên người Thuần Khiết. Anh tức giận nói: “Xem ra hai người rất thân thiết?”.

“Không phải, bọn em chỉ là bạn học”

“Đây chính là lí do hai người thường xuyên tiếp xúc thân mật?”.

“Bọn em không hề tiếp xúc thân mật, chỉ là trò chuyện bình thường giữa những người bạn bình thường”.

“Hình như anh ta thích em. Hình như em cũng thích anh ta”.

Thuần Khiết không biết nói gì, chỉ có thể công kích: “Anh đang ghen sao?”.

“Em thấy sao?”.

“Em và anh ta chỉ là bạn bình thường, hơn nữa vĩnh viễn chỉ có thể là bạn bình thường, cho dù em có thích anh ta hay không?”.

“Thế rốt cuộc em có thích anh ta không?”.

Thuần Khiết đang nâng li rượu, chuẩn bị uống, nghe thấy câu này quả thực không biết làm thế nào, im lặng hai giây rồi đặt li xuống, nhìn thẳng vào mắt anh và nói: “Đúng vậy, em thích anh ta”.

Giọng nói của cô rất bình tĩnh nhưng ánh mắt và ngữ khí thì không bình tĩnh. Nhưng Phong Bính Thần chỉ gạt đầu, bình tĩnh nâng li rượu nhấp một ngụm rồi hỏi: “Ăn xong chưa?”.

Anh thay đổi chủ đề nói chuyện nhanh như vậy khiến Thuần Khiết có chút sững sờ. Cô nhấn mạnh ngữ khí và nhắc lại một lần nữa: “Em nói em thích anh ta”.

“Anh nghe thấy rồi”. Phong Bính Thần ngược mắt nhìn cô, nhếch mép cười: “Câu trả lời này nằm trong dự đoán của anh. Chỉ là anh muốn nghe chính miệng em nói ra mà thôi”.

Thuần Khiết lúng túng.

Phong Bính Thần giơ tay vẫy vẫy trước mặt cô, mỉm cười và nói: “Vậy chúng ta vẫn đi xem phim chứ?”.

Thuần Khiết bực tức lườm anh: “Dĩ nhiên là đi rồi, vì sao không đi?”.

Cô không phải là cô bé mười mấy tuổi, nói một câu không hợp là giận dỗi bỏ đi. Mặc dù quả thực cô có chút tức giận.

Phong Bính Thần đặt li xuống, mỉm cười: “Chúng ta đi thôi”.

Thuần Khiết không biết làm thế nào, khẽ thở dài, lấy khăn lau miệng rồi cầm túi, cùng anh đi ra ngoài. vẫn là chiếc xe Porsche của Phương Quân Hạo.

Chưa đi được hai phút thì Phương Quân Hạo gọi điện, lớn tiếng mắng Phong Bính Thần là hôn quân, đắm chìm trong mỹ sắc, bỏ bê công việc, cả ngày không thấy bóng dáng đâu. Thuận Khiết ngồi cạnh nghe được hai câu, chỉ thấy toát mồ hôi lạnh.

Phong Bính Thần cũng không phản bác, đợi anh ta gặm rú xong thì cúp máy.

Thuận Khiết không kịp quay sang nhìn anh.

Anh hỏi: “Sao?”.

Cô lắc đầu rồi nói: “Không có gì”.

Chuyện cô đang nghĩ trong lòng có chút khó mở miệng. Cô đang nghĩ, Phong Bính Thần tỏ rõ sự thù địch và ghen tuông trước sự xuất hiện của Tiêu Úc Sơn rốt cuộc là có ý gì? Anh yêu cô sao? Nếu không thì diễn trò quá khoa trương. Nếu là diễn trò thì dụng ý là gì? Nếu không phải là diễn trò thì anh thích cô ở điểm nào?

Đừng nói cái gì mà duyên phận tiền định, cô không tin.

Từ nhỏ cô đã biết trên đời này tuyệt đối không có chuyện không làm mà được hưởng. Cho dù là xin tiền bố mình thì cũng phải tỏ ra ngoan ngoãn lanh lợi, chọn đúng thời điểm. Cô học hành làm việc rất chăm chỉ, bởi vì cô biết không ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với mình. Đối với những chuyện từ trên trời rơi xuống, cô luôn luôn tỏ ra nghi ngờ. Cô không mong đợi quá nhiều vào người khác, gần như là không ôm hi vọng.

Phong Bính Thần thấy cô im lặng không nói gì, sau khi đỗ xe xong, anh nói với cô: “Sao? vẫn còn giận anh à?”.

Thuận Khiết ngạc nhiên hỏi: “Vì sao em phải giận anh?”.

Phong Bính Thần nói: “Em không giấu được anh đâu, rõ ràng là vẫn còn giận vì chuyện lúc nãy. Có gì không vừa ý thì nói ra đi, cứ giữ ở trong lòng khó chịu lắm”.

Thuận Khiết suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thôi được, nếu đã như vậy thì em muốn hỏi anh, anh bận tâm tới bạn khác giới của em như vậy rốt cuộc là có ý gì? Em chưa bao giờ hỏi về cuộc sống tình cảm của anh, hỏi anh thích cô gái nào?”. “Đó là bởi vì anh chỉ thích một người con gái”. Anh nhấn mạnh con số.

Thuận Khiết không biết nói gì.

“Từ trước tới nay anh rất dứt khoát, thích là thích, không thích là không thích, không đa tình lãng mạn như một số người, lúc thì vẫn vương tình xưa với bạn trai cũ, lúc lại liếc mắt đưa tình với bạn học cũ...”.

Tâm trạng vốn có chút lẳng điệu của Thuần Khiết khi nghe thấy câu nói này lại căng ra. Cô cười nhạt và nói: “Cho dù em là người như thế thì liên quan gì đến anh?! Chúng ta đang hẹn hò sao? Là quan hệ yêu đương sao?”.

Phong Bính Thần gật đầu và nói: “Không sai?”.

“Chuyện này bắt đầu khi nào vậy?”.

“Bắt đầu từ bây giờ em là bạn gái của anh, trong mắt, trong tim em chỉ có thể có một mình anh, hiểu chưa?”.

“Em nghe thấy chưa?”.

Dĩ nhiên Thuần Khiết đã nghe thấy, cô cảm thấy rất kinh ngạc. Vì sao lại là cô? Một người đàn ông được coi là hoàn mỹ như anh chắc chắn sẽ có sự lựa chọn hoàn mỹ hơn. Cô không xuất thân trong gia đình cao quý, không phải giai nhân tài năng gì. Cô chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường, đã từng đọc qua một vài cuốn sách, hiểu chút kiến thức thông thường. Chỉ thế mà thôi.

Cô ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của Phong Bính Thần rồi hỏi: “Anh nghiêm túc sao?”. Phong Bính Thần không khỏi bật cười: “Thì ra em không những thiếu tự tin mà còn không có cảm giác an toàn”.

Thuần Khiết bị anh nói trúng điểm yếu, gật đầu và nói: “Vì thế xin đừng đùa với em. Anh là một người đàn ông ưu tú, sẽ có được người phụ nữ tốt hơn”.

Phong Bính Thần nhìn cô vài giây rồi nói: “Nói như vậy là anh bị từ chối rồi sao?”.

Thuần Khiết chần chừ một lúc rồi nói: “Có lẽ chúng ta có thể ở bên nhau nhưng không cần sự trói buộc về danh phận...”.

“Vậy là anh vẫn bị từ chối rồi!”. Phong Bính Thần cười một tiếng.

Thuần Khiết không biết nói gì.

“Thì ra em chỉ thích thân thể anh”

Thuần Khiết bỗng chốc nóng mặt.

“Cũng may, suy cho cùng trên người anh vẫn có thứ em thích, không phải là không có thứ gì”.

Thuần Khiết xấu hổ tới mức chỉ muốn chui xuống đất, im lặng một lúc rồi hỏi: “Anh còn muốn đi xem phim không?”. “Dĩ nhiên là đi rồi, vì sao không đi?”. Phong Bính Thần cười nói.

“Vậy chúng ta đi thôi”.

Phong Bính Thần gật đầu. Hai người xuống xe, đi vào rạp chiếu phim.

Đôi nam nữ vừa mới bày tỏ thái độ của mình cùng đi vào rạp chiếu phim, xem một bộ phim tình cảm nhạt nhẽo, sau đó về nhà.

Thuần Khiết từ chối Phong Bính Thần, suốt buổi tối cảm thấy rất buồn. Phong Bính Thần thì ngược lại. Anh rất cảm ơn Thuần Khiết. Cô không những khiến anh nếm trải cảm giác lần đầu tiên được bố thí, còn khiến anh thưởng thức cảm giác lần đầu tiên bị từ chối.

Khoảng thời gian tiếp xúc với Thuần Khiết, anh đã ít nhiều hiểu được cô. Cô là người biết giấu mình, vẻ bên ngoài và suy nghĩ không giống nhau, cô có một cơ chế tự bảo vệ, tính cảnh giác rất cao, lúc nào cũng đợi lệnh hành động. Muốn phá giải mật mã tâm hồn cô không phải là một chuyện dễ dàng. Nhưng anh có niềm tin vào bản thân.

Có điều anh phải hành động cẩn trọng, không thể để cô chạy mất. Anh quá giàu có, gần như không có ham muốn gì là không thể thỏa mãn. Thứ duy nhất anh muốn có được ở Thuần Khiết chính là tình cảm của cô. Anh muốn cô yêu anh, đó mới là điều khó nhất.

Sáng sớm, bỗng nhiên trời đổ mưa như trút nước. Thuần Khiết bị tiếng mưa đập vào cửa kính làm cho thức giấc, cô nhớ ra ngoài ban công có hai cửa sổ chưa đóng nên dậy đi đóng cửa. Sau đó về phòng ngủ tiếp.

Ngày hôm sau bị điện thoại của Phong Bính Thần đánh thức. Cô ngái ngủ “alo” một tiếng, lập tức nghe thấy giọng nói lạnh lùng, như không khí lạnh từ cơn mưa bão táp vào mặt, lập tức tỉnh hẳn.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”.

“Ừm, chín giờ bốn mươi, sao thế?”. Cô dụi mắt, nhìn đồng hồ trên đầu giường.

“Đến giờ dậy rồi, hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm”.

Thuần Khiết sững người rồi nói: “Em còn tưởng ngày hôm qua đắc tội anh, anh sẽ không muốn nhìn thấy mặt em nữa...”.

Phong Bính Thần mỉm cười lạnh lùng: “Em nghĩ hay thật đấy. Đối với một người đã đắc tội với anh, anh có lí do gì mà để cô ta được ngủ nướng một cách thoải mái. Mau dậy đi, nội trong mười phút nữa em phải đến khách sạn.”

“Sao em có thể đến đó trong mười phút được?”.

“Nếu em tiếp tục nằm trên giường thì chỉ còn lại chín phút thôi đấy”.

Phong Bính Thần nói xong liền cúp máy.

Thuần Khiết đứng dậy làm vệ sinh, chải đầu, mặc quần đen áo trắng đơn giản, đeo chiếc túi rồi đi ra cửa.

Từ khi bước vào tháng sáu chói chang, chưa khi nào có mưa. Thời tiết nóng nực suốt mấy chục ngày, suýt nữa thì biến người dân của thành phố này thành xác ướp. Trận mưa bão đêm qua dường như đã kịp thời tưới mát cho những tâm hồn khô cạn nơi đây.

Buổi sáng thời tiết vẫn còn âm u, như thể bất cứ lúc nào cũng có gió mưa ập tới.

Thuần Khiết hít thở không khí trong lành tươi mát rồi bắt taxi đến khách sạn Thời Quang.

Vào đến cửa, đang chuẩn bị gọi điện cho Phong Bính Thần thì lập tức có phục vụ bước lại mời cô vào thang máy rồi đưa cô đến một căn phòng sang trọng trên lầu. Cô vừa nhìn đã thấy bóng dáng cao quý của Phong Bính Thần ngồi trên chiếc sofa tối màu gần cửa sổ cùng với Phương Quân Hạo và một đôi tài tử giai nhân nữa.

Người đàn ông là nhị công tử của tập đoàn Bắc Thần, Đường Ca Nam.

Bên ngoài trông anh ta còn anh tuấn hơn trên trang bìa rất nhiều. Có lẽ là do sắp kết hôn nên khí chất cũng trầm tĩnh, chững chạc hơn. Người phụ nữ ngồi cạnh anh ta không phải là Phong Bình, vị hôn thê của anh ta mà là một người phụ nữ lạ khí chất hơn người. Cô ta có mái tóc dài thẳng mượt, đôi mắt to, sống mũi cao và làn da trắng hồng.

Thuần Khiết bước lại gần, nghe thấy cô ta đang bàn luận về điện ảnh, giọng nói thanh thoát, cuốn hút, tốc độ rất nhanh, chốc chốc lại thêm vài từ hoặc câu tiếng Anh. Khuôn mặt rất có thần, toát lên một sức hút đặc biệt.

Thuần Khiết không biết có nên ngắt lời cô ta không bởi vì ba người đàn ông đều chăm chú lắng nghe. Ít nhất thì bề ngoài là như thế.

Người đẹp ấy cũng phát hiện có cô gái đeo túi chéo, tóc ngắn, kính đen, rất giống học sinh đang nhìn mình, nên dừng lại hỏi: “Xin lỗi, xin hỏi cô có việc gì không?”.

Cô ta hỏi như vậy, Phong Bính Thần và Phương Quân Hạo đều ngoảnh đầu nhìn.

Nhìn thấy Thuần Khiết, Phong Bính Thần lập tức cười nói: “Em đến rồi à, lại đây ngồi”. Nói rồi đập tay xuống chiếc sofa bên cạnh. Anh tỏ ra rất thân thiết, ân cần, tự nhiên như không, như thể chuyện tối qua chưa hề xảy ra. Thuần Khiết không thể không khâm phục anh. Nếu anh đã không bận tâm, thì có gì cô phải để bụng nữa, cô mỉm cười bước lại, ngồi xuống cạnh anh.

“Chưa ăn sáng đúng không?”.

“Chưa”.

“Uống gì?”.

“Trà sữa”.

Anh gọi phục vụ yêu cầu mang một cốc trà sữa nóng, sau đó lại giới thiệu cô với mọi người.

Cô đã gặp Phương Quân Hạo. Đường thiếu gia là nhân vật nổi tiếng của thành phố Thánh Anh, là người anh tuấn, phóng khoáng nhất trong số các công tử nhà giàu, độ nổi tiếng không kém gì Tiêu Úc Sơn. Chỉ có thân phận của người đẹp tóc dài kia là có chút bất ngờ. Cô ta là đạo diễn, tên là Tống Ngải Lâm, nhìn mặt thì có vẻ không quá ba mươi tuổi. Thuần Khiết liếc nhìn cô ta, trong đầu không ngừng tìm kiếm những tác phẩm mà cô ta đạo diễn.

Kết quả tìm kiếm là không.

Với việc cô trở thành trợ lý của Phong Bính Thần thì người ngạc nhiên nhất là Phương Quân Hạo. Anh ta tròn mắt nhìn Phong Bính Thần rồi hỏi: “Cô ấy trở thành trợ lý của cậu khi nào vậy? Sao mình không biết?”.

Phong Bính Thần chê anh ta lảm chuyện, lạnh lùng nói: “Chuyện của tôi cần phải báo cáo với cậu khi nào vậy?”.

Nghe vậy, Đường Ca Nam không khỏi bật cười.

Phương Quân Hạo đã quen “mặt dày” khi ở cùng anh, cười khi khi và nói: “Hỏi thế thôi mà”. Nói rồi quay sang lè lưỡi với Thuần Khiết. Thuần Khiết cười, sau đó anh ta lại nói với giọng điệu như cha xứ: “Đứa con đáng thương của ta. Con nhất định phải cẩn thận đấy. Con đang chơi với ma quỷ. Phong đại thiếu gia của chúng ta chưa bao giờ bị thua lỗ trong buôn bán...”.

Anh nói như vậy khiến mọi người đều cười.

Đường Ca Nam âm thầm quan sát Thuần Khiết. Ấn tượng đầu tiên cô để lại cho người khác là nhã nhặn, thanh tú, đằng sau chiếc kính gọng đen là một đôi

mắt sáng đến lạ thường, một đôi mắt đen sáng hiếm có. Đôi mắt này giống như một cái hố đen sâu, khiến người ta muốn khám phá.

Tổng Ngải Lâm vốn không để ý đến cô trợ lí lâm li ít nói lại có chút nhút nhát này. Nhưng thấy ba anh chàng kia đều cười có vẻ rất tình cảm nên không kìm được liếc mắt nhìn cô từ đầu đến chân.

Da trắng, đôi mắt sáng ngời, cơ thể không đầy đà nhưng cân đối, miễn cưỡng chấp nhận được, quần áo loại trung bình, không có trang sức, xem ra cũng chỉ là một người ở tầng lớp bình dân, chưa chắc có điểm nào đặc biệt nổi trội. Còn Phong Bính Thần – cô ta đưa mắt nhìn Phong Bính Thần, ánh mắt không kìm nén được vẻ ngưỡng mộ. Anh đúng là người đàn ông hấp dẫn nhất trong số những người đàn ông mà cô đã gặp trong đời. Cơ thể, tướng mạo, khí chất, phong độ, cách ăn nói đều không thể chê vào đâu được, là thứ đồ xa xỉ trong số những đồ xa xỉ.

Hàng loại vừa và đồ xa xỉ, thứ hạng cao thấp rõ ràng, không thấy có bất kì điểm chung nào.

Cô ta thầm so sánh, đánh giá trong lòng nhưng lại biểu hiện ra bên ngoài mà không hề hay biết.

Nhờ sự dạy bảo từ gia đình và mẹ kế mà Thuần Khiết rất giỏi quan sát sắc mặt của người khác. Những biến đổi nhỏ trên khuôn mặt Tổng Ngải Lâm và nụ cười giễu cợt của cô ta đều không qua được mắt cô. Đặc biệt là ánh mắt cô ta nhìn Phong Bính Thần. Là một người phụ nữ, cô rất hiểu ý nghĩa của ánh mắt đó. Cô cũng biết một người đàn ông như Phong Bính Thần quả thực khiến người ta không thể cưỡng lại được, lựa chọn anh cần có sự tự tin và dũng khí rất lớn, phải tươi trẻ giống như những em tuổi teen xinh đẹp. Còn cô thì lại thiếu cảm giác an toàn.

Chỉ có điều vận mệnh cũng thật trớ trêu. Tối qua cô vừa mới từ chối anh. Hôm nay đã xuất hiện một nữ đạo diễn xinh đẹp nhìn anh với ánh mắt đưa tình, vẫn còn chưa quá hai mươi tiếng cơ mà, rõ ràng là cố tình khiêu khích cô.

Họ tán gẫu vài câu rồi tiếp tục chủ đề lúc nãy, bàn luận về bộ phim sắp quay rồi lại nói về những bộ phim khoa học viễn tưởng cùng loại, ekip làm phim... Thuần Khiết ngồi cạnh nghe cũng biết thêm nhiều thứ. Nhưng cô chưa ăn sáng, bụng đình công kêu ọc ọc hai tiếng. Đúng lúc ấy không ai nói gì nên tiếng kêu nghe rất rõ.

Cô đang thấy khó xử thì bỗng nhiên Phong Bính Thần đưa tay xoa bụng và nói: “Tôi đói rồi, chúng ta lên trên ăn trưa.

Đường Ca Nam lập tức đồng ý. Anh không hiểu về điện ảnh, đầu tư tiền chủ yếu là muốn lấy lòng vợ sắp cưới. Phải nghe những lời nhảm nhí này suốt mấy tiếng khiến anh rất ngán ngẩm. Nghe Phong Bính Thần nói vậy, anh là người đầu tiên đứng dậy hưởng ứng.

Những người khác cũng đứng dậy, cùng lên tầng thượng dùng bữa.

Thuần Khiết nhìn Phong Bính Thần, dùng ngôn ngữ môi cảm ơn anh. Anh tinh nghịch nháy mắt với cô.

Địa điểm ăn trưa đặt tại phòng của Phong Bính Thần.

Trong bữa ăn không nói tiếp về điện ảnh mà nói một vài chuyện gia đình nhẹ nhàng.

Thế là Thuần Khiết được biết rằng Tống Ngải Lâm là chị họ của Đường Ca Nam, cháu gái của Tống Tiêm, ông trùm điện tử. Cô ta định cư ở nước ngoài, đã từng quay hai bộ phim nghệ thuật, có chút danh tiếng trong làng điện ảnh nhưng không được đông đảo khán giả biết đến. Gần đây lại muốn thử sức với phim thương mại, đúng lúc em họ có ý này nên cùng hợp tác.

Được biết nam chính là bạn của Đường Ca Nam, vì thế nhà họ Đường bỏ tiền quay bộ phim này. Chỉ vì gần đây anh ta bận chuẩn bị hôn sự với Phong Bình, không có thời gian nên tạm thời do Phong Bính Thần đứng ra phụ trách chuyện này.

Nói đến vị nam chính này, quả thực Thuần Khiết rất tò mò, không biết rốt cuộc anh ta có thực lực gì mà được tặng bốc như thế? Cô rất muốn hỏi Phong Bính Thần nhưng lại không tiện ngắt lời họ. Nào ngờ một lúc sau, Tống Ngải Lâm thay cô hỏi câu hỏi này. “Khi nào tôi mới có thể gặp diễn viên chính?”

Đường Ca Nam nói: “Cậu ta đi nghỉ hè rồi, đợi cậu ta về rồi tính”.

Tống Ngải Lâm lại nói: “Cậu ta có ý kiến gì về kịch bản không?”

Đường Ca Nam nói: “Em vẫn chưa hỏi cậu ta”.

Tống Ngải Lâm có chút không hài lòng với cách làm việc của Đường Ca Nam, cau mày nói: “A Nam, bộ phim này là dành riêng cho cậu ta. Chị là đạo diễn, đến bây giờ vẫn chưa gặp nam chính. Đây là một chuyện rất nực cười”.

“Chẳng phải chị đã nhìn ảnh cậu ta rồi sao?”

“Ảnh và người có thể giống nhau sao? Chị phải làm quen với cậu ta, phải thật hiểu cậu ta, biết tính cách, sở thích của cậu ta...”

“Em biết rồi”. Hình như Đường Ca Nam rất sợ cô ta sẽ nói không ngừng nên vội vàng nói: “Chị vừa mới về nước mấy hôm, thời tiết lại nóng nực thế này, chị bằng nghỉ ngơi một thời gian rồi hãy làm việc...”

Tống Ngải Lâm không còn gì để nói: “Em là người đầu tư ung dung nhất mà chị từng gặp”.

Câu nói này khiến mọi người đều bật cười.

Phương Quân Hạo nói: “Vốn dĩ là nghiệp dư mà”.

Đường Ca Nam nói: “Đề tối em gọi điện cho cậu ta, bảo cậu ta nhanh chóng quay về. Chị có thể nói chuyện với những diễn viên khác trước, Tiêu Úc Sơn, Cố Băng, còn một nữ diễn viên phụ vẫn chưa tìm được người thích hợp...”.

Nói đến chuyện này, Tống Ngải Lâm lại tỏ ra không vui: “Nam phụ là một vai hoạt bát, dí dỏm, Tiêu Úc Sơn quá khô, không hợp chút nào. Rốt cuộc các cậu nghĩ thế nào vậy?”. Nói đến câu cuối cùng thì cô ta quay sang Phong Bích Thần.

“Sao cô biết anh ta quá khô?”. Phong Bích Thần mỉm cười hỏi lại.

“Xem MV của anh ta thì biết, lúc nào cũng chỉ có một vẻ mặt”.

Thuần Khiết nhớ tới khuôn mặt của Tiêu Úc Sơn, quả thực không có nhiều biểu cảm, không tìm được mím môi cười.

Phong Bích Thần thư thả nói: “Xem ra cô Tống cũng là fan của anh ta, lại còn xem MV của anh ta”.

Tống Ngải Lâm lắc đầu rồi than phiền: “Nam chính đã lạnh như băng rồi, nam phụ lại mời Tiêu Úc Sơn, tôi không muốn phê bình anh ta. Quả thực anh ta hát rất hay nhưng nói đến diễn xuất, ngay cả bản thân mình anh ta cũng không diễn được, sao có thể đóng phim được đây?”.

“Nhưng nhờ vào khuôn mặt ‘đàn bà’ của anh ta, tôi thiểu cũng có thể đảm bảo được rằng có năm mươi vạn khán giả mua vé vào rạp”.

Tống Ngải Lâm không nói nữa. Cô ta và Phong Bích Thần mới gặp nhau lần đầu, không tiện thẳng thắn phản bác anh. Ngoài ra những điều anh nói cũng là sự thực. Quả thực Tiêu Úc Sơn có sức hút mãnh liệt, có thể đảm bảo cho lượng rating.

Thuần Khiết cúi đầu không nói gì. Trong đầu vẫn đang suy ngẫm về câu nói “ngay cả bản thân mình anh ta cũng không diễn được”. Đúng vậy, Tiêu Úc Sơn là ngôi sao nổi tiếng. Nhưng khi xử lý mọi việc, anh không tỏ ra khôn khéo giống như những ngôi sao nổi tiếng khác. Thậm chí anh còn không thêm nguy trang. Xét từ góc độ này thì quả thực là ngay cả bản thân mình anh cũng không diễn được.

Ăn cơm xong, mọi người ra phòng khách uống trà.

Tổng Ngải Lâm tiện thể tham quan cả gian phòng. Đúng là tinh xảo, xa hoa tới mức không thể thêm bớt. Ở nước ngoài cô đã nghe tin em họ tìm được một cô bạn gái thần bí lai lịch không bình thường. Vì cô ta mà không tiếc mầu thuẫn với gia đình, thậm chí ném năm tỉ mua biệt thự. Lại nghe nói nhà họ Phong vô cùng giàu có. Khách sạn Thời Quang vẫn là tài sản dưới tên họ. Vốn dĩ vẫn còn chút nghi ngờ nhưng bây giờ xem ra những lời đồn đều là sự thật.

Cô cầm cốc trà trên tay, khẽ hít hương thơm của trà long tinh thượng hạng, mắt nhìn chiếc cốc tinh xảo, quý giá hơn cả trà. Đúng vậy, tất cả mọi thứ ở đây đều rất tinh xảo, rất quý giá, chỉ trừ... cô trợ lí què mùa trước mắt.

Cô đưa mắt nhìn Thuần Khiết.

Vì không thể xen vào cuộc nói chuyện của họ nên Thuần Khiết sắp thiếp đi trên sofa. Cứ đến mùa hè là cô lại không có tinh thần, lại thêm đêm qua ngủ không ngon giấc. Lúc này cơm no rượu say rồi, ngồi trong căn phòng điều hòa mát lạnh, dựa lưng vào chiếc sofa mềm mại dễ chịu, nghe cuộc nói chuyện không liên quan đến mình, cũng không ai hỏi ý kiến của cô nên khó tránh khỏi cảm thấy buồn ngủ.

Phong Bình Thần đã sớm nhận ra điều đó, liền tìm cơ hội kết thúc cuộc nói chuyện. Hai chị em Đường Ca Nam đứng dậy chào, Thuần Khiết lập tức tỉnh ngủ, cùng mọi người tiễn họ ra thang máy.

Sau khi về phòng, Phương Quân Hạo trêu cô: “Cô Thuần Khiết, xin cho phép tôi mạo muội hỏi một câu, là trợ lí của anh Phong, anh ta trả lương cho cô bao nhiêu?”.

Phong Bình Thần tranh nói trước: “Chuyện này không liên quan đến cậu. Nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng có làm phiền chúng tôi”.

Phương Quân Hạo lập tức tỏ vẻ bị tổn thương, than thở với Thuần Khiết: “Cô nhìn thái độ của cậu ta kia. Tôi khổ sở vì cậu ta hai, ba tháng nay, vậy mà cậu ta không những không trả tôi một hào nào, lại còn qua cầu rút ván, quả thực khiến người ta quá đau lòng. Cô cứ lấy tôi mà làm gương, nhất định phải cẩn thận đấy...”.

Thuần Khiết nghe mà không nhịn được cười.

Phong Bình Thần biết rõ chiêu trò của anh ta nên không thèm để ý mà kéo tay Thuần Khiết rồi nói: “Chúng ta vào thư phòng ngồi, để mặc cho cái kẻ mặt dày này ngồi ở đây”.

Nói rồi liền kéo Thuần Khiết đi.

Tuổi của hai người cộng lại đã hơn sáu mươi rồi mà vẫn trẻ con như vậy khiến cô thấy buồn cười.

Thư phòng rộng khoảng một trăm mét, hai bên tường đều là giá sách, ở giữa có một chiếc bàn rất to, sofa, bàn trà, máy tính, điện thoại, máy in, máy fax đủ cả, giống như một thư viện thu nhỏ. Đĩa phim, đĩa nhạc, sách được phân loại rõ ràng, sắp xếp gọn gàng. Cho dù là các tác phẩm văn học nổi tiếng hay tiểu thuyết bình thường đều là sách xuất bản lần đầu, có tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Pháp. Thuần Khiết lấy một cuốn ra xem, phấn khích hỏi: “Tất cả chỗ sách này đều là của anh sao?”

“E rằng khiến em thất vọng rồi, phần lớn sách ở đây đều là của Phương Quân Hạo”.

“Anh đọc được mấy cuốn rồi?”

“Rất ít. Anh là một công tử đào hoa không có học”.

“Em rất thích chỗ này, năm mơ cũng muốn có một thư phòng như thế này”.

“Nơi đây lúc nào cũng mở cửa đón tiếp em”.

Thuần Khiết quay sang nhìn anh, sau đó quay lại, ngửa cổ nhìn giá sách. Phong Bính Thần cảm thấy ánh mắt đó của cô vô cùng yêu kiều nên rất thích thú. Khuôn mặt cô khi nhìn nghiêng trông hết sức dịu dàng, đôi lông mi dày khê rung rung, ánh mắt lướt nhìn theo giá sách rồi lại đến trước giá để đĩa phim. Bỗng nhiên anh nhớ tới trong một bài viết nào đó, cô đã tự nhận mình là người phụ nữ dùng sách báo để thay thế mỹ phẩm, không kìm được mỉm cười.

Trên giá để đĩa phim là những bộ phim nổi tiếng những năm bốn mươi của thế kỉ trước, có toàn bộ phim của Josef von Sternberg⁽²⁾ hợp tác cùng Marlene Dietrich⁽³⁾. Hai mắt Thuần Khiết sáng lên như bắt được vàng: “Nếu buổi chiều anh không bận thì chúng ta ở đây xem phim được không?”

Trước đôi mắt lấp lánh như ánh sao này, Phong Bính Thần sao có thể từ chối được.

Suốt cả buổi chiều hai người ở trong thư phòng, ngắm nhìn Dietrich xinh đẹp, gợi cảm, phong tình – nữ thần gợi cảm của Hollywood những năm bốn mươi của thế kỉ trước, người duy nhất có thể sánh ngang với Greta Garbo⁽⁴⁾.

Phong Bính Thần cùng cô xem bộ đầu tiên, đến bộ thứ hai thì hai mí mắt dần dần trĩu xuống. Khi Thuần Khiết rời mắt màn hình thì phát hiện anh đã nằm gục trên sofa.

Lúc ngủ trông anh càng đáng yêu hơn, dáng vẻ yên tĩnh, ngây thơ, đôi lông mi dày và cong, vẻ đẹp không thể thêm bớt của anh giống như luồng sáng phát ra từ một viên kim cương quý giá khiến cô đau mắt, đồng thời cũng làm cô mê

đắm. Đôi mắt của anh quá đẹp, khiến người ta khó mà nắm bắt được. Nụ cười của anh quá cuốn hút, khiến người ta bất an. Nếu có thể biến anh thành một người gỗ xinh xắn mang bên mình, thế thì thật hoàn mỹ.

Dietrich trong *Shanghai Express* ⁽⁵⁾ có một câu thoại nổi tiếng thế giới: “Đổi tên của tôi thành ‘bách hợp Thượng Hải’, chỉ dựa vào một người đàn ông là không đủ”. Cũng như vậy, Phong Bính Thần trở thành người đàn ông hấp dẫn như vậy, tuyệt đối không phải là công lao của một người phụ nữ. Có câu “Nhất tướng công thành vạn cốt khô”⁽⁶⁾, đằng sau vạn người mê là vô số cô gái tan nát cõi lòng. Cô đâu có tự tin để có thể trở thành người cười đến cuối cùng?

Từ chối anh, quả thực rất nuối tiếc. Thôi được, cô thừa nhận, bắt đầu từ giây phút từ chối anh cô đã hối hận. Những ngày sau đó đối với cô là sự giày vò. Ý chí của cô sẽ không ngừng đấu chọi với ham muốn của cô. Thuần Khiết lại nhìn khuôn mặt đẹp đẽ mê hồn ấy, giống như một quả dâu tây thơm ngon chín mọng, đặt cạnh miệng nhưng không thể ăn. Đặc biệt khi nghĩ đến chuyện quả dâu tây này chính mình đã chủ động từ chối, cảm giác thật sự rất tội tệ, không còn tâm trạng nào để xem phim nữa.

Cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời âm u xám xịt, những đám mây đen xuống thấp, có vẻ như sắp mưa nhưng chưa mưa, kiểu thời tiết oi bức khiến người ta khó chịu. Im lặng một lúc, cô lại ngoảnh đầu nhìn Phong Bính Thần đang ngủ say trên sofa, thậm chí dài một tiếng rồi quay người đi đến trước giá sách, ngáy người nhìn. Cô không còn tâm trạng nào để đọc sách nữa, cuốn nào cũng không vừa ý.

Ngón tay lướt qua gáy sách như cuỡi ngựa xem hoa, tiện tay rút một cuốn rồi mở một trang bất kì thì đọc được một câu: “Trong cuốn sách vận mệnh chúng ta đứng cùng một hàng chữ”.

Cô không khỏi sửng người.

Nếu lúc này cô bạn thân Tường Vi của cô cũng ở đây thì nhất định cô ấy sẽ nói đây là một điềm báo. Giống như trong bộ phim tình cảm *Runaway Bride* ⁽⁷⁾ mà Richard Gere và Julia Roberts thủ vai chính, bạn thân của Julia đã an ủi cô rằng đêm qua mình đã mơ thấy một đàn nhạn xếp thành hai chữ V. Hai chữ V ghép thành W, có nghĩa là wedding, đám cưới.

Trong sách nói, câu nói này là lời thoại của Shakespeare trong vở kịch nổi tiếng *Romeo và Juliet*.

Nhưng *Romeo và Juliet* là một bi kịch. Nếu đây là một điềm báo thì không được tốt lắm.

Nghĩ đến đây, Thuần Khiết không khỏi bật cười, cảm thấy mình quá nhạy cảm, lại đi tin chuyện này. Cô nhắm mắt, cố gắng gạt những ý nghĩ vớ vẩn ra

khỏi đầu. Nhưng vẫn không thể tập trung được. Cô lại đến trước máy tính, vào mạng tra về cung hoàng đạo.

Cung Cự Giải trong tháng bảy, từ khóa là phối hợp.

Bỏ qua nghề nghiệp.

Cột tình cảm có viết: Muốn có một hồi ức ngọt ngào kì thực rất khó. Sự che giấu của cả hai lúc này chỉ có thể làm cho ngọn núi băng càng kiên cố. Vì sao bạn không hạ quyết tâm? Trước khi vẫn còn lựa chọn, quay lại là bờ.

... Kiểu gì vậy. Cô lại mở các cung khác ra xem, hầu hết toàn là những câu na ná nhau theo kiểu “đa zi năng”. Cô thấy mình thật ngu ngốc khi xem cái thứ này. Trước đây cô không hề tin, bây giờ lại đi xem chúng.

Cô đặt sách lên bàn, khẽ mở cửa phòng, định ra quầy bar tìm chút gì uống. Vừa bước đến trước quầy bar thì nghe thấy bên trong có tiếng động, sau đó là sự xuất hiện của một người đàn ông tóc màu bạc.

Cô ngạc nhiên. Đối phương cũng ngạc nhiên, hỏi cô bằng tiếng Anh: “Cô là ai?”.

Thuần Khiết nói: “Tôi là trợ lí của anh Phong”.

Người đó sững người, đưa tay đẩy lại chiếc kính rồi hỏi lại: “Cô là trợ lí của cậu ấy, vậy tôi là gì?”.

Thuần Khiết không khỏi sững sờ, cô quan sát ông ta một hồi. Người đàn ông này khoảng năm mươi tuổi, béo lùn, nhưng đôi mắt rất thông minh, toát lên một khí chất khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Cô lịch sự cười và nói: “Chào ông, tôi họ Chân...”.

Nghe vậy, bỗng nhiên đối phương nở nụ cười thân thiện: “Ồ, thì ra cô chính là cô Chân...”. Ông cúi người, đưa tay về phía cô: “Tôi là Weir”.

Chú thích:

(¹) Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên: Đây là câu thơ trong bài thơ Vọng Lư sơn bộc bố (Xa ngắm thác núi Lư) của Lí Bạch – một trong những nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi Tiên. Dịch nghĩa: Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

(²) Josef von Sternberg (1894-1969) là đạo diễn người Mỹ gốc Áo nổi tiếng ở Hollywood.

(³) Marlene Dietrich (1901-1992) là một diễn viên, ca sĩ người Mỹ gốc Đức từng được đề cử giải Oscar. Bà được coi là diễn viên Đức đầu tiên thành công ở Hollywood.

(⁴) Greta Garbo (1905-1990) là một diễn viên người Mỹ gốc Thụy Điển và là một trong những diễn viên nổi tiếng nhất trong thời kì vàng son của Hollywood.

(⁵) Shanghai Express là bộ phim Mỹ nổi tiếng của đạo diễn Josef von Sternberg, do nữ diễn viên tài sắc Marlene Dietrich thủ vai chính.

(⁶) Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Đây là câu thành ngữ có nghĩa đen là: Một vị tướng khi đã tấn công vào thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn người chết. Ở đây được dùng để ví với tướng mạo của Phong Bính Thần đã đánh gục biết bao trái tim các cô gái.

(⁷) Runaway Bride (Cô dâu chạy trốn) là một bộ phim hài Mỹ của đạo diễn Garry Marshall, được công chiếu năm 1999.